

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou ve věci

žalobce: **T. T. T.**, narozený -
zastoupený advokátem Mgr. Markem Čechovským
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O.Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.11.2018 č.j. CPR-26942-4/ČJ-2018-930310-V248

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 28.11.2018 č.j. CPR-26942-4/ČJ-2018-930310-V248, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, č.j. KRPA-130440-67/ČJ-2016-000022 ze dne 29.8.2017, kterým byla žalobci uložena povinnost opustit území ČR podle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále zákon o pobytu cizinců), a o povinnosti žalobce nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč stanovenou v ust. § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že nesouhlasí s argumentací žalovaného, jíž odůvodnil zamítnutí odvolání proti rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena povinnost opustit území. Podle názoru žalobce žalovaný zatížil své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že řízení o správním vyhoštění bylo z důvodu shledání možného nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života překvalifikováno na řízení o povinnosti opustit území a tato povinnost byla také žalobci uložena. Žalobce namítá nepřiměřenost uloženého opatření, neboť nebylo dostatečně posouzeno, jak bude uloženým opatřením zasazeno do žalobcova rodinného a soukromého života.
3. Žalobce k argumentaci žalovaného uvedl, že nesouhlasí s tvrzením, že povinnost opustit území není spjata s negativními dopady a že si může zažádat o pobytové oprávnění na území domovského státu a doba vyřízení tohoto povolení není z pohledu přerušení vazeb na území nijak zásadní a že délka této doby závisí výhradně na samotném žalobci. K tomu žalobce uvedl, že pro podání žádosti na ambasádě v domovské zemi je nutné sjednat nejprve termín pro podání žádosti. Po dlouhém čekání na možnost vůbec sjednat si návštěvu zastupitelského úřadu je žádost postoupena do ČR k vyřízení Ministerstvu vnitra. Tento správní orgán není schopen dodržovat lhůty pro vydání rozhodnutí a s ohledem na přetíženost soudů je pak i soudní ochrana proti nečinnosti otázkou několika měsíců či až let, tudíž neefektivní. I kdyby žalobce v takovém řízení aktivní byl, faktická délka jeho odcestování z ČR by se protáhla na několik měsíců až let. Žalobce zdůraznil, že je otcem nezaopatřených dětí, které jsou závislé na svých rodičích a ti jsou v ČR, kdy starší děti plní povinnou školní docházku. Poukázal také na to, že je již zde od roku 1998, což je dvacet let, a lze jen těžko předpokládat, že v zemi původu má nějaké rozsáhlejší rodinné vazby. Navíc v zemi původu byl naposledy před více než pěti lety. Dle názoru žalobce je zcela liché, že při vycestování by mohl pobývat u svých sourozenců a skrze české velvyslanectví ve Vietnamu získat pobytové oprávnění. Žalobce také poukázal na to, že je velvyslanectví známo korupcí a žalobce by byl nucen vynaložit nemalé finanční prostředky na získání pobytového oprávnění.
4. Žalobce také uvedl, že v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí poukázal na to, že správní orgán musí rozhodovat v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami a že ochrana před neoprávněným zásahem do soukromého a rodinného života je zakotvena též v ústavním pořádku ČR, konkrétně v § 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V mezinárodních závazcích ČR je pak třeba poukázat na článek 8 odst. 2 Úmluvy ochrany lidských práv a základních svobod, který stanovuje, že do práva na respektování rodinného a soukromého života lze zasáhnout pouze, pokud je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Žalobce také odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále NSS) ze dne 28.2.2014 sp. zn. 5 As

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

102/2013, v němž se uvádí, že: „Přihlédnout k tomu, že protiprávní jednání stěžovatele na území ČR souviselo výhradně s jeho nelegálním pobytem, nepředstavuje tedy samo o sobě nebezpečí pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost.“ Žalovaný se s touto námitkou nevypořádal a zatížil tak své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Žalobce považuje za nepochopitelné, že se žalovaný snaží na posouzení přiměřenosti vztáhnout i skutečnost, že žalobce byl řešen v minulosti pro neoprávněný pobyt a byl srozuměn s tím, že pobytem bez pobytového oprávnění se dopouští protiprávního jednání. Žalobce uvedl, že řešení pro neoprávněný pobyt bylo pochybení správního orgánu, neboť žalobce t.č. pobýval na území legálně, a to na základě tzv. fikce pobytu. Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a zároveň žádal, aby byla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení.

5. Žalovaný se k žalobě vyjádřil a uvedl, že nebyly v žalobě uvedeny nové skutečnosti. Námitkami, které shodně byly uvedeny v odvolání, že žalobce dostatečně zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce proto odkázal na toto odůvodnění. Uvedl, že bylo bez jakýchkoli pochybností zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalovaný poukázal na to, že napadené rozhodnutí je vydáno v souladu se zákonem a odpovídá aktuální soudní judikatuře. Žalovaný z těchto důvodů navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále s.ř.s.).
7. Ve věci bylo rozhodováno při ústním jednání. K tomuto jednání se žalobce ani jeho právní zástupce nedostavil, ač byli řádně předvoláni. Soud v této věci jednal v nepřítomnosti žalobce, neboť podle ust. § 49 odst. 3 s.ř.s. neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci. Soud neshledal důvody pro odročení jednání, neboť žalobce žádný důvod ani žádost o odročení jednání neuvedl. Odročení jednání nebylo navrženo, takže nebyl důvod postupovat podle ust. § 50 s.ř.s.
8. Při posouzení věci vycházel soud z obsahu správního spisu, z něhož je zřejmé, že žalobce na území ČR nežije ve společné domácnosti s občanem ČR nebo EU. Žije se svou přítelkyní a dvěma dcerami, z nichž jedna je vlastní. Dne 28.2.2017 se jim narodil syn. Tato skutečnost je také potvrzena zprávou OSPOD.
9. Žalobce pobývá na území ČR od roku 1999, kdy do roku 2004 zde podnikal a také se oženil s občankou ČR. Byl mu také z toho důvodu přiznán trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s občanem ČR. V roce 2012 byl trvalý pobyt zrušen, neboť bylo potvrzeno podezření na účelový sňatek. Naposledy žalobce pobýval na území na základě víza za účelem strpění pobytu. K řešení dalšího pobytu se dostavil po uplynutí jeho platnosti a z toho důvodu s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Se žalobcem bylo vedeno řízení ve věci správního vyhoštění, které bylo ukončeno usnesením ze dne 14.10.2015 a usnesením ze dne 7.3.2016, kterými byla řízení zastavena.
10. Správní orgány vycházely z písemných podkladů, a to úředního záznamu OPKPE Praha ze dne 5.4.2016, lustrací v evidencích Policie ČR a Ministerstva vnitra ČR, z usnesení o zastavení řízení ve věci správního vyhoštění žalobce ze dne 7.3.2016, protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 25.4.2016 a 20.6.2016. K dispozici byl také úřední záznam o

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

provedeném šetření ze dne 30.6.2016. Bylo vycházeno také ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, zprávy Městského úřadu Černošice – OSPOD ze dne 26.7.2017.

11. Správní orgán I. stupně rozhodl o povinnosti žalobce vycestovat z území ČR dne 29.8.2017 pod č.j. KRPA-130440-67/ČJ-2016-000022 podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Byla také stanovena lhůta k opuštění území ČR a žalobci uložena povinnost uhradit náklady správního řízení.
12. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal a o odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, které je soudem přezkoumáváno v tomto řízení.
13. Soud po posouzení žalobních námitek dospěl pak k závěru, že žaloba není důvodná.
14. V této věci bylo rozhodnuto podle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, podle kterého vydá policie rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území. Podle ust. § 50a odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí podle odstavců 1 a 3 stanoví dobu k opuštění území ČR v rozmezí 7 – 60 dní.
15. V žalobě žalobce namítal nepřiměřenost uloženého opatření ve formě povinnosti opustit území ČR.
16. Soud ze správního spisu zjistil, že správní orgán shromáždil dostatek podkladů pro to, aby posoudil žalobcovu pobytovou situaci na území ČR. Vycházel ze skutečnosti, že žalobce na území žije se svou rodinou, družkou, jejich společnou dcerou a nevlastní dcerou a synem, který se narodil dne 28.2.2017. Obě dcery jsou rovněž nezletilé a podle podkladů, které jsou obsaženy ve správním spise, navštěvují základní školu. Žalobcova družka i jeho obě vlastní děti mají povolení k trvalému pobytu na území ČR. Dcera žalobcovy družky má občanství ČR.
17. Správní orgány shledaly, že v případě žalobce je uložení správního vyhoštění nepřiměřeným krokem právě s ohledem na jeho rodinné vztahy, které má vybudované na území ČR. Bylo také vycházeno ze skutečnosti, že žalobce na území ČR pobývá bez oprávnění k pobytu. Správní orgány proto žalobcův neoprávněný pobyt řešily podle zákona o pobytu cizinců uložením povinnosti vycestovat z území ČR.
18. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnut vydaného správním orgánem I. stupně je pak zřejmé, že se správní orgány zabývaly posouzením přiměřenosti uložení tohoto opatření. Zohlednily jednak zájmy nezletilých dětí, rodinný život, zdravotní stav žalobce. Tato hodnocení pak odpovídají zjištěným skutečnostem, kdy je zřejmé, že žalobce je práce schopen, neboť i na území ČR vypomáhá svojí prací zajišťovat rodinu a správní orgán došel k závěru, že při vycestování žalobce z území ČR je žalobce schopen i na jiném území, popř. na území domovského státu vykonávat zaměstnání a rodinu tak i nadále finančně podporovat. Pokud jde o vztahy mezi žalobcem a družkou a dětmi, bylo hodnoceno, že by nedošlo k nevratnému zpřetrhání rodinných vazeb, a to i s ohledem na to, že žalobci není do budoucna zamezeno vstoupit na území ČR. Po dobu trvání vyřízení pobytového oprávnění žalobcem je možné, aby žalobce byl navštěvován členy své rodiny, neboť všichni mají na území ČR povolen trvalý pobyt a dcera družky má české občanství.
19. Soud v tomto hodnocení neshledal rozpor se zjištěnými skutečnostmi nebo nedostatečné posouzení dopadů žalobcovy vycestování na jeho osobní rodinný život. Postupováno bylo podle zákona, neboť správní orgán byl povinen posoudit i žalobcovu pobytovou historii a nemohl přehlédnout, že žalobce na území ČR pobýval dlouhodobě bez pobytového

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

oprávnění. Je sice pravdou, že se snažil svůj pobyt legalizovat, avšak v době, kdy požádal o povolení k pobytu, nevznikla fikce oprávněnosti pobývat na území ČR. Žalobcův pobyt na území byl nelegální a v tomto případě pak zde nastala situace, kdy bylo třeba ze strany státních orgánů řešit žalobcův pobyt podle zákona o pobytu cizinců. Žalobcův odkaz na rozhodnutí NSS sp. zn. 5 As 102/2013 není případný, protože v tomto rozhodnutí se jednalo o uložení správního vyhoštění. V případě žalobce správní orgány rovněž došly k závěru, že správní vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. Závěr učiněný v uvedeném rozhodnutí NSS byl v případě žalobce respektován a řízení o žalobcově správním vyhoštění bylo zastaveno.

20. Soud si je vědom toho, že i uloženu povinností opustit území ČR dochází k zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života i k zásahu do osobního života jeho rodinných příslušníků, avšak je třeba si uvědomit, že se jedná o nejmírnější opatření, kterým se řeší situace cizince, který na území neoprávněně pobývá. Touto cestou je pak navozena situace k tomu, aby si žalobce mohl svůj neoprávněný pobyt na území zlegalizovat.
21. Pokud žalobce namítal, že vyřízení legalizace pobytu pomocí Visapointu na území žalobcovy země původu je dlouhodobou záležitostí, poukazuje soud na to, že již v rozhodnutí NSS ze dne 24.10.2018 č.j. 1 Azs 296/2018-35 tento soud konstatoval: *„Vzhledem k částečné konsolidaci situace na zastupitelském úřadě v Hanoji spojované s nefunkčností tzv. Visapointu by nemělo jít o nijak dlouhodobé odloučení od rodiny, ale pouze o její dočasné rozdělení z důvodu legalizace pobytu jednoho z jejích členů.“* Soud s ohledem na toto stanovisko nepovažuje žalobcovy námitky týkající se průtahů při vyřizování legalizace pobytu na českém velvyslanectví ve Vietnamu za důvodné. Soud se zcela přiklání ke stanovisku žalovaného v tom, že závisí na aktivitě cizince, jak rychle se mu podaří situaci vyřešit.
22. Pokud žalobce namítal, že se jedná o neoprávněný zásah do soukromého a rodinného života, který je v rozporu s ústavním pořádkem ČR, a Listinou základních práv a svobod, poukazuje soud na to, že v tomto případě nelze hovořit o neoprávněném zásahu. Bylo postupováno v souladu se zákonem o pobytu cizinců a v případě žalobce zcela podloženo tím, že žalobce na území pobýval bez oprávnění k pobytu. Je nesporné, že k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny dochází, avšak v tomto případě nelze hovořit o tom, že by tento zásah byl neoprávněný a nepřiměřený. Soud se zcela ztotožňuje s hodnocením přiměřenosti tohoto zásahu tak, jak byl hodnocen správními orgány. Je třeba poukázat na to, že se jedná pouze o krátkodobé odloučení žalobce od rodiny, a to jenom za účelem žalobcovy legalizace pobytu na území. Dopad krátkodobého vycestování do soukromého a rodinného života cizince je menší, než jaký by byl v případě zákazu opětovného vstupu na území. V tomto případě je skutečně na cizinci, aby si co nejrychleji vyřídil pobytové oprávnění a vrátil se zpět na území ke své rodině. Krátkodobé odloučení žalobce od členů jeho rodiny nelze hodnotit jako nepřiměřený zásah, neboť v tomto případě nebyly shledány důvody pro to, aby žalobce byl na území s rodinou nezbytně nepřetržitě. V daném případě by krátkodobé žalobcovo vycestování do země jeho původu nemělo znamenat zásah do jeho soukromého a rodinného života.
23. Soud nepřisvědčil námitce směřující proti odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud žalobce tvrdil, že se žalovaný dostatečným způsobem nezabýval jeho námitkou týkající se porušení článku 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který stanovuje, že do práva na respektování rodinného a soukromého života lze zasáhnout, pouze pokud to je v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

24. Soud při posouzení této námitky vyšel z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož je zřejmé, že se žalovaný podrobně zabýval podmínkami pro posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti žalovaný odkázal i na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16.12.2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, a to zejména na článek 5, ve kterém je uvedeno, že členské státy při provádění této směrnice náležitě zohlední nejvlastnější zájem dítěte, rodinný život a zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržují zásadu nenavracení. Soud v této věci odkazuje dále na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, zejména na č.l. 5 a 6, kde se správní orgán podrobně zabýval přiměřeností uložené povinnosti vycestovat s ohledem na návratovou směrnici a vyhodnotil žalobcův osobní a soukromý život na území ČR a přihlédl i ke skutečnosti, že o nezletilé děti, t.j. i syna, který se narodil v roce 2017, může po dobu žalobcova vycestování pečovat žalobcova družka, matka nezletilých. Bylo rovněž vyhodnoceno, že žalobce, pokud by setrval po delší dobu na území svého domovského státu, mohou rodinní příslušníci bez problémů navštěvovat. Soud proto s ohledem na toto odůvodnění napadeného rozhodnutí nesdílí názor žalobce, že se žalovaný dostatečným způsobem nezabýval jeho námitkami uvedenými v odvolání, pokud jde o posouzení zásahu uložené povinnosti vycestovat do jeho rodinného a soukromého života, včetně osobního a rodinného života jeho rodinných příslušníků.
25. Žalobce v žalobě pouze obecně zmínil, že je rozhodnutí zatíženo také nepřezkoumatelností. Z podané žaloby pak vyplývá, že žalobce směřoval své námitky k jednotlivým bodům odůvodnění napadeného rozhodnutí i postupu správního orgánu. Z rozhodnutí je zřejmé, které skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, je uvedeno, proč považuje žalobcovy námitky za nedůvodné, z jakých skutečností vycházel, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil a odkázal i na právní normy, podle kterých rozhodoval. Soud proto neshledal žalobcovu námitku, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, důvodnou.
26. V postupu správních orgánů nebyla shledána žalobcem namítaná nezákonnost. Z odůvodnění rozhodnutí žalobou napadeného vyplývá, že se správní orgány dostatečným způsobem zabývaly posouzením přiměřenosti zásahu uloženou povinností vycestovat z území ČR a tyto dopady vyhodnotily v souladu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.
27. Soud z důvodů shora uvedených proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

Praha 22. února 2019

Mgr. Dana Černovská v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.